

После независности Косова Југославија је коначно мртва

Неко ко добро памти разговоре једном ми је испричао да је лорд Карингтон, један од „посредника“ у започетим пост-југословенским ратовима, закључио да је Слободан Милошевић веома опасан човек. Како је био благонаклон према Србији (какав је британски естаблишмент увек и био), Карингтон је покојном диктатору рекао да разуме бригу за бројчано велику српску мањину у Босни и Хрватској. Али, зашто је онда Милошевић инсистирао и на искључивој контроли над Косовом, где су Албанци сачињавали око 90% становништва? „У питању су“, одговорио је Милошевић хладно, „историјски разлози.“ Из данашње перспективе, срамота је што нам је било потребно толико времена да утврдимо како у србијанској мешавини надмености и самосажалења има нечег патолошког, тако да оно што је њихово јесте њихово, док се о туђем може разговарати.

Некада смо читали ову исту атавистичку прокламацију уз паклени пламен Сарајева које гори, а сада је поново назиремо кроз пламен запаљене америчке амбасаде у Београду и уз сличне, али мање драматичне пожаре које су подметнули маскирани Срби на северном Косову. Потребно је, међутим, схватити да сама „Србија“ није ништа изгубила и да нема разлога да се жали. Уз независност Косова југословенска идеја је коначно и дефинитивно мртва, а последњи остатак ове идеје убио је управо српски иредентизам, коме треба испоставити и цео трошак.

Заборавите на све глупости које сте могли чути о томе како је Косово српски „Јерусалим“. Иако тамо има лепих и старих српских православних знаменитости, то је пре српска верзија Западне обале или Газе са ускомешаним, заточеним и потчињеним становништвом према којем се генерацијама поступало као да је у питању људски отпад, и то у земљи где су се родили. Ко год је тамо провео имало времена, као што сам и ја провео током периода када су их српске милиције исељавале, ни на тренутак не може поверовати да ће било који Косовар икада пристати да се повинује власти Београда. Тога више нема.

Током Балканских ратова 1912–1913, тада суседна Краљевина Србија је уз помоћ неколико савезника из региона успела да припоји себи некадашњу територију Османског царства на којој се одиграо српски војни пораз – пазите, молим вас – из 1389. године. (Те године Енглеска емотивно је својатала велике и лепе области Француске.) Српска монархистичка и националистичка пропаганда поздравила је

„ослобођење“ земље предака, али тада најпроницљивији дописник имао је другачији став:

„Зар вас необориве и непобитне чињенице не терају да закључите како у националном настојању да исправе податке етнолошких статистика које им не иду на руку, Бугари у Македонији и Срби у Србији једноставно врше ситематско истребљивање муслиманског становништва по селима, градовима и срезовима?“ Лав Троцки, који је ово написао као отворено писмо у (мењшевичком) листу обраћао се „либералном“ руском политичару шовинисти Павелу Миљукову. Дакле, као што видите, арогантна подршка Русије етничком чишћењу Балкана које врше православци није нов проблем. (Ипак, за време владавине побожног руског председника Владимира Путина, наша бојажљива штампа избегава да скреће пажњу на то како руско политичко силеџиство има све већу подршку православне хијерархије).

Исти тај балкански рат, како је Троцки и предвидео, увукао је у сукоб целу Европу и остатак света, а када се завршио, Османлијско и Аустроугарско царство су се распали и настала је нова држава, Југославија, тамо где су се ова царства некада кошкала на границама. Можете тврдити да је Косово припало Србији по „праву“ освајања (другим речима, *de facto*), али заправо ни Србија није прилагодила законе да би оно *de iure* постало њена законита покрајина, што је у сваком случају остало спорно, јер су сви будући споразуми потписивани између Југославије и не мање новог концепта државе који себе назива републиканском Турском. Правни документи око којих су се обе државе споразумеле признале су суверенитет Београда над Косовом, али само у смислу да је Београд признат као главни град Југославије. (За ширу расправу о овој кључној ставци погледајте књигу Ноела Малколма

Косово: кратка историја

.) И тако, уколико изузмемо неке одлуке које су донеле стаљинистичке бирократе после поновног стварања Југославије 1945, Косово никада није било третирано нити признато као територија Србије у оквиру Југославије, а апсолутно

никада у међународним споразумима изван бивше државе. Исхитрене одлуке стаљинистичких бирократа опозвао је чак и сам Тито, који је 1974. дао Косову велику аутономију. Веома је битно упамтити да је Слободан Милошевић започео успон своје бедне и насилне каријере као главе српско-црногорске криминалне породице управо тиме што је 1990.

укинуо

пређашњу аутономију Косова, чиме је себе од комунистичког демагога претворио у националистичког, и ставио га под кишобран југословенске федерације.

Вероватно сте до сада прочитали мрачне примедбе које потичу од заступника српског

и руског православног становишта – уколико је дозвољена једна „сецесија“, шта онда може спречити неког Циганина, Чечена или Осета да прогласи сопствену државицу? Требало би се прво упитати да ли је требало да босански Срби прво размисле о овом и да ли су могле научити и нешто боље од „реалиста“ или Кисинџерове школе, које сада лију сузе лицемерја? Затим, упитајте се да ли вам је познати било који случај упоредив са косовским, где је национална мањина дуго била заточена у вештачкој држави.

Наравно, требало би признати да је ово катастрофа за Србе и заиста велика неправда у смислу да је тиме нанета увреда њиховом поносу и историји. Међутим, ову неправду су сами себи нанели. Сећам се да сам на Косову видео „насеља“ која је Милошевићев режим градио у узалудном напору да промени демографску структуру становништва. Ако су били ти убоги „досељеници“? Несрећни српски цивили који су живели у хрватској области Крајини, док рат њиховог неустрашивог вође за „Велику Србију“ није донео општу катастрофу и на крају их протерао са имања и домова које су бранили вековима. Пошто им је обећана нова земља на колонизованој албанској територији, протерани су и исељени још једном. Питам се где су сада. Можда безумно каменују Мекдоналдс у Београду и заклињу се како никада неће заборавити на изгубљену славу из 1389, а можда се повремено и питају где ли су погрешили.